

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · II

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 177. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev02-shoot-idm139642590647376/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

tona havde hendes Ønsker først ret udfoldet sine Vinger, og her havde hun som den eneste Kærlighedsgave udbedt sig at maatte se Rom, om det saa kun blev en eneste Dag. Selv vidste hun kun uklart, hvorfor hendes hedeste Attraa stundede mod den evige Stad; men for hende var Rom det Brændpunkt, hvori alle Poesiens Lysstraaler samlede sig og kastedes tilbage med en forunderlig, magisk Glans. Lars brummede og maalte efter paa Kortet. Det forekom ham ikke, at der kunde gøres nogen Forretning i Rom; men pludselig faldt det ham ind, at en slig Romafart vilde kaste en vis Relief over Huset Petersen. Saa vidt han vidste, var der ikke en eneste i hele Lavet, som havde besøgt Rom. Med sin praktiske Sans ordnede han Rejsen, det vil sige, han lejede en Vetturino og købte sig en Anvisning til at se Rom i ni Dage. Minderne om disse faa lykkelige Solskinsdage var det lille Paradis, hvortil hans Kone søgte, da de triste og mørke Dage kom. Lars selv omtalte dem sjældent; kun, naar han gjorde Selskab, naar Shirlingsbetrækket var taget af Stolene, og den store Bronzelysekrone i Salen var tændt, kun da viste han disse Dage frem med samme Værdighed som de tre Guldmosaikker, der prydede hans Manchetskjorte. Naar da han, den store Grosserer, var omringet af de talrige sinnaa Urtekræmmere, kunde han pludselig slaa ud med Haanden paa sin bestemte, afgørende Maade og sige: „Jeg kender lignende Forhold fra mit Ophold i Udlandet. Dengang jeg var i Rom! — —.“ Med denne Vending var man inde paa Emnet, og medens Lars drejede paa de guldindfattede Mosaikker, kunde der komme Ytringer om hans Rejse i Syden, som vakte stum Ærbødighed blandt Medlemmerne i Lavet, men som var til ikke ringe Moro for dem, der stod uden for dette.

Et Minde, og det et særdeles levende, havde Lars

taget med sig fra Rom. Det lille, sortlokkede Hoved havde aldrig haft stort Begreb om de rent verdslige Ting; for hende havde alt været absorberet i Romantikken. Hun havde ikke beregnet, at Rejsen, navnlig ved den praktiske Maade, hvorpaa hendes Mand tog den, var forbunden med en evig Uro og en evig Faren om fra Sted til Sted. De første tre Dage holdt hun det nogenlunde ud, den fjerde og femte saa' hun mere forvildet ud end nogen Sinde, og havde en Fornemmelse, som om hun havde bøsset sig paa Hjørnet af en Møllevinge. Den niende blev hun syg, og den tolvte skænkede hun den overraskede Lars en Søn, hvis Ankomst han egentlig havde tænkt sig noget længere Nord paa. Lars blev ikke synderlig fornøjet. Han holdt ikke af Streger i Regningen, og mindst, naar disse var romerske; men dog gjorde han, saa vidt mulig, gode Miner til slet Spil. Drengen, der ikke udmærkede sig ved nogen særlig Fuldkommenhed, blev emballeret i Bomuld, og saaledes bragte Petersen baade ham og sin lille, forvildede Kone tilbage til København. Lars havde ventet en stærk, sund Dreng, og ikke saadan en ussel Skrælling, der maatte flaskes op med Faaremælk for at holde Livet i ham. Imidlertid slap han ikke Haabet, og dels ledet af dette, dels fordi han selv i sit Liv trykkende havde følt den Blyklang, som Navnet Lars indeholdt, lod han ham til stor Forargelse for sin Kones Familie døbe Svend Vonved Petersen, hvori enkelte fandt en stille Hentydning til Kæmpehøjen ved Kallundborg.

Under dette Navn flaskedes den unge Hr. Petersen op til stor Glæde for Familien, der i ham haabede at se noget særlig udmærket, saa snart han blev udviklet; men skønt født i Rom og døbt paa Kapitolium med det nordiske Heltenavn, udviklede den unge Petersen sig ikke ud over, hvad der i det hele taget var ejendommeligt for Familien Petersen.